

La frase del dia

“Sé què és guanyar i que no et deixin governar”

Xavier García Albiol, COORDINADOR DEL PP A CATALUNYA

Tribuna

Josep-Lluís Carod-Rovira. Polític i escriptor

Cucurull, 20 anys

Dijous ha fet vint anys de la mort de Fèlix Cucurull i Tey, a Arenys de Mar, on va veure la primera i la darrera llum de la vida, el 1919 i el 1996, respectivament. Nascut en un ambient catalanista, el pare en va ser batlle per la Lliga i la mare havia tingut com a tutor Rius i Taulet. Aviat va veure néixer les seves dues grans passions: el país i escriure. Als 12 anys crea la Joven-tut Catalanista, als 15 és premiat en els jocs florals locals, als 16 col·labora al *Diari de Mataró*, on funda la revista *ISEM* a l'institut i és novament premiat, mentre que als 17 ingressa a Estat Català. És mestre primer a Terrassa i després a Arenys, fins que s'incorpora a l'exèrcit republicà, a València, i més tard és milicià de cultura al front de llevant.

MEMBRE DEL FNC EL 1940, el 1968 funda Acció Socialista Independentista de Catalunya amb la qual entra, dos anys més tard, al PSAN. El 1977 representa Independents pel Socialisme en la fundació del PSC-C on només s'està uns mesos, el 1979 és candidat pel BEAN al Congrés dels Diputats i el 1983 és elegit regidor independent amb la llista del PSUC-NE que encapçala. El 1939 no pot estudiar a la universitat per motius polítics, el 1972 se li retira el passaport i és multat com a jurat dels Jocs Florals de Ginebra i el 1974 és detingut a Sabadell amb l'Assemblea de Catalunya. Orador al Fossar de les Moreres l'11 de setembre de 1977 i al Pi de les Tres Branques, per la unitat nacional dels Països Catalans, va ser membre actiu de la Crida a la Solidaritat i en presidí algunes assemblees. Vicepresident del Consell Nacional Català, fou president de l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana i de l'Associació Roca i Farreras. Amb una variada producció literària, part de la qual traduïda a vuit llengües, *Vida terrena* en recull l'obra poètica. És autor de novel·les i contes com *L'últim combat*, *Només el miratge*, *El silenci i la por*, *La pregunta i l'atzar*, *A les 21'13*, *Clovis At-*

lant i *El desert*, traductor de la novel·la *Domingo à tarde*, del portuguès Fernando Namora i, amb Manuel de Seabra, compilador de *Poetes portuguesos d'ara i d'Antologia de contes portuguesos*.

ÉS DE JUSTÍCIA RECORDAR la seva tasca ingent com a historiador. La seva obra cabdal, d'utilitat permanent per a la posteritat, apareix en sis volums el 1975, amb un títol modest que amaga la vastitud de la recerca: *Panoràmica del nacionalisme català, de 1620 a 1936*. El diari *Avui* li publicà articles regulars dels quals sortiren llibres com *Consciència nacional i alliberament* o bé *Catalunya, nació sotmesa*, plens d'arguments i dades històriques ben documentades. Igual com el pioner *Orígens i evolució del federalisme català* (1970) i títols com *La defensa de l'estatut d'Autonomia de Catalunya*, *El fet nacional català a través de la història*, *Catalu-*

“Com Josep Benet, amb qui compartia una aparença fràgil que amagava una enorme fortalesa interior, l'historiador es féu fora de la universitat

nya republicana i autònoma i L'autodeterminació de Catalunya.

RECUPERÀ J.N. ROCA I FARRERAS i D. Martí Julià, reivindicà el patriotisme social i defensi, subratllà el fil històric del moviment emancipador català, remarcant-ne els orígens populars i la doble dimensió nacional i social, indestruïble, tot molt abans de Prat de la Riba. La tesi de l'existència d'un catalanisme d'arrels populars, viva dintre el federalisme obrerista del XIX, era sostinguda extramurs del món acadèmic universitari, ben sovint contrari a les seves preses de posició, amb la lloable excepció de Josep Termes. Com Josep Benet, amb qui compartia una aparença fràgil que amagava una enorme fortalesa interior, l'historiador es féu fora de la universitat. Però fou professor d'èxit a la UCE de Prada i impartí nombroses conferències i cursos, alguns de clandestins on jo mateix vaig ser-ne alumne. De físic inconfusible, amb la barba identificadora, un cert aire tímid i aparença eixuta, tenia el seu oasi en un despatx reple de llibres situat al fons de la merceria regentada per la muller, Teresa Coll.

DESPRÉS D'UNA ESTADA A PORTUGAL, publicà *Dos pobles ibèrics (Portugal i Catalunya)*, el 1966. Els vincles amb noms destacats de la cultura i la política d'aquest país van ser molt intensos, allà fou valorat i respectat i el món lusòfon li va fer el reconeixement públic que mai no va arribar a tenir del tot al seu propi país. Membre de l'Acadèmia de Ciències de Lisboa (1979) i declarat personalitat cultural de l'any per la Unió Brasileira d'Escriptors (1980), aquí rebé la Creu de Sant Jordi (1985), un gran homenatge a Prada (1988) i altres reconeixements els darrers mesos de vida. El recordo en el darrer de tots, rere la mateixa taula, el 1995, en cadira de rodes, fent el gest d'alçar-se per a cantar *Els segadors*. Ja no era Cucurull qui ho feia, sinó la dignitat del fil històric qui s'alçava. És enterrat al blanc cementiri de Sinera, la seva Rialda literària.

De set en set

Jaume Oliveras i Costa

El plasma

Intueixo que els tastos de la terrassa de La Moncloa actualment deuen ser els més ben regats de la península, quan el seu llogater no té altra feina en l'agenda i es pot dedicar a tan alta empresa, mentre contempla el galdós títol en funcions. Quiet, mantenint les constants vitals, el senyor de la casa espera, sense saber què, i desitjant que res es mogui.

La infernal matemàtica electoral ha deixat Madrid en una intensa depressió política. Els números no quadren i caldrà inventar equilibris dignes del millor funàmbul. En el ball de gala no n'hi ha prou d'aconseguir parella, i cal una múltiple abraçada, que, fins i tot,

Mariano Rajoy segueix paralitzat, amb l'agenda buida i les maletes a mig fer

pot ofegar. Marcat amb sang pels seus barons, un tal Sánchez ha entomat el desafiament, quan potser no li quedava més remei, però res li assegura sortir de l'escomesa. Temps quasi impossibles per a la política.

Mentrestant, a La Moncloa, Mariano Rajoy segueix paralitzat, amb l'agenda buida i les maletes a mig fer. Igual com ha estat durant quatre anys, temps suficient per alimentar la fama d'home-plasma i de governant covard, incapaç d'afrontar cap dels grans problemes de les Espanyes i especialista a convertir diàlegs necessaris en qüestions judicials. Ara, víctima de la seva pròpia actitud, es troba que no li ofereixen res i ni tan sols volen parlar amb ell.

En la soledat d'un president en funcions només preocupat per si Catalunya mou algun peó, Rajoy manté el compromís de seguir regant els geranis, no fos cas que també es morissin i no florissin a la primavera.

Sísif

Jordi Soler

